

'Εκεί κι' ἄγ' ἄν' ἀπερπατῶ σ' ἄσας στέπκας τῆς Ρωσίας,
 νὰ δοκιμᾶω τοῦρανοῦ συχνὰς ψυχρολουσίας
 κι' ἀσούτος κι' ἐλευθερὸς ἐξέδωκ' αὐτὸν καὶ διαπάνης
 νὰ πλανηθῶ χωρὶς Ραλλοῦ σὰν 'Οδοιπόρος πλάνης
 καὶ νὰ διαβαίνω μόνος μου τὴν μιά καὶ ἄλλη στέππη
 μ' ἕνα ραβδί 'σὸ χέρι μου, χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη
 καὶ σὰν 'Αμπίετος νὰ ρωτῶ κατὰ κοπος καὶ νῆσις
 ἂν ζήσῃ μὲ τὸ δάνειο ἢ τῶν 'Ελλήνων πίστις,
 ὡς ὅτου τέλος, Περικλῆ κι' ἕμένα τὸν 'Ιούδα
 μὲ χάρη καμμιὰ Ρούσικη κατ' μαλλισαρὴ ἀρκοῦδα
 καὶ 'σ' ἄσας ἐρήμιους ἀκουσθῆ ἄλαγαμὸς δεῦξ
 καὶ παύσω περιθώρια νὰ πέρνω 'σὸ ἐξῆς.

Φεύγω δίχως νὰ τὸ θέλῃς
 φεύγω 'στὴς ἄλλοις τὰς θίνας...
 πότε πότε νὰ μοῦ στέλλῃς
 'Ἄγη βροῦμα τῆς 'Αθήνας.

Τὸ πουγγί μου εἶναι σκέτο,
 ἂν κι' ἐπρόσμενα στεργλίναις...
 στέλλε μου, βρε Περικλέτο
 καὶ καμπόσις καββαλίνας.

II. Ποῦ θὰ πᾶς καὶ ποῦ θὰ μείνῃς;
 μὴ ζητῆς ἄλλοῦ δροσιᾶ...
 φεύγεις φεύγεις καὶ μ' ἀφίνας
 σὲ μιὰν ἀκρ' ἀπελπισιά.

Πρόσμενε ν' ἀναχωρήσῃ
 τῶν 'Εγγλέζων ἡ ἀρμάδα
 κι' ὁ γλαδὸς νὰ ξεβρωμήσῃ
 ὡς τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

♦ Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω... τρέχω
 'σ' τοῦ γλαδὸς τῆς ἀμμουδιαῖς
 καὶ σὰν φίλαγγλος θ' ἀντέχω
 εἰς 'Εγγλέζων μυρωδιαῖς.

Δὲν 'μπορῶ... θὰ φύγω—οἱμοὶ!—
 καὶ στιγμαῖς μοῦ μένουσι 'ἄγαις
 κι' ἂν 'σ' τὸν δρόμο 'δῆς ψοφήμι
 νὰ τὸ τρῶν χιλιάδες μύγαις,

Σὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾶς
 καὶ γενναῖα εἶσαι φύσις
 ἀπὸ μέρους μου νὰ πᾶς
 'σὸ ψοφήμι νὰ τρυφήσῃς.

Π.

Φεύγεις φεύγεις—ὄτῃμένα!
 τὰ ξερόδια σου ν' ἀπλόνης
 καὶ μαζὶ μου δλοῖνα
 τὸν Μπόλνὲ νὰ φασκελώνης.

Θὰ σοῦ στείλω προίοντα
 τῆς 'Αθήνας καὶ ψοφήμι
 καὶ θὰ κλαίω γιὰ τὰ φόντα...
 αἰωνία τὸν ἢ μνήμη.

Κατευόδιο, Φασουλή,
 τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ...
 δεῦξο τοῦτο τὸ φιλί
 καὶ μπαγλαρώμα γερό.

'Η Παυελλήνιος 'Ατμοπλοία
 μὲ τὰ μεγάλα τῆς καὶ τόσα πλοῖα.

"Υμνος γι' αὐτὴν ἂς ἀκουσθῆ κὰν 'Ορφικός κὰν Λίνιος...
 ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀμαῖα Παυελλήνιος!
 ὡσὰν καὶ σὲ δὲν ἔγινε ὡς τώρα ἑταιρεία
 καὶ σὺ 'σὸ μέλλον ἄγαθὰ ἐπίσχεσαι μύρια.

'Ακαταπόνητος μοχηθὴ κι' εἰς ἔργα προοδεύει,
 μὲ σκάφη Παυελλήνια ὁ κόμος ταξειδεύει
 κι' εἰς ἄσιν κι' εἰς 'Ανατολὴν κι' εἰς πᾶσαν προκουμαῖαν
 ἀνατετὰ μεγάλωνος τὴν γαληνὴν σημαῖαν.

Βθέλιδες τὴν χαρτεῦτον ὁμογενεῖς πολλοὶ...
 μεγάλα τὰ ταξειδία τῆς τὰτμοπλοίας τῆς φροῦρια,
 Συμβούλιον, Διοκικησις, τὰ πάντα ἐντελή...
 ζήτω ἡ Παυελλήνιος, ὅπου τῆς κρέπουσι δούρια.

Καὶ ὄλαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλωνος λόγους 'Αγγελιας.

Παντελῆς ὁ Καραβιάς ὁ δεκάπενταετῆς
 θὰ ἐκιδῆ κατὰ μῆνα Π α ι δ ι κ ἠ ν 'Α κ α θ η μ ι α ν
 καὶ πιστεύω πῶς καθένας θὰ γραφῆ συνδρομητῆς
 προκληρώνων δύο φράγκα ἢ δραχμὰς μὲ προθυμία.

Κουτσουγιάννη τοῦ 'Αγγέλου ἡ 'Αρσικαῖος Καλλιόπη
 ἔλαβε τὸ διπλωμά τῆς ἔχον ἄριστα τρανόν
 κι' ἀντιμείφθησαν ἄξιως ἐμβροθὸς μελέτης κόποι
 πρὸς τιμὴν τῶν γεννητόρων καὶ χαρὰν τῶν συγγενῶν.

'Ο τῶν τροχοδρομῶν Διευθυντῆς Βωτῶ,
 ποῦ πολυκλόων ἔργων τὰ νῆματα κρατεῖ
 καὶ νοῦς τὸν διακρίνει ἀνθρώπου πολυκέρου,
 μετέβαλε τὴν δυνὴν τοῦ καλαίου Φαλήρου.
 'Εκεῖ διασκεδάσις, χοροὶ καὶ μουσικαὶ
 καὶ ἀμαξοστοιχίαι τρῶντι λαϊκαὶ
 καὶ μὲ τὴν τὴν τὴν φτήνεμα κι' ἡ φτώχεια πέρνει δρόμον
 καὶ μένει διὰ βίου πρὸς τὸν Βωτῶ εὐγνώμων.

Ο Ρωμὸς γνωστὸν σὰς κἀνώ—πᾶς 'σὸ σῆμα μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἐνοδοχείον Ζῶδη, —δῶδ' 'σὸ λάδι, τρεῖς 'σὸ ξύδι,

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκονομῆ
 καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.